

Tako živimo ...

Načrt:
edinost

CHIARA LUBICH

Bila je druga svetovna vojna, ko smo v zakloniščih v Trentu (Italija) ob svetlobi sveče prebirale evangelij. Nekoč smo iz Janezovega evangelija prebrale naslednji stavek: "Da bi bili vsi eno."

In jaz sem rekla: "To je naš načrt: me bomo živele na svetu zato, da bili vsi eno."

Rojene smo bile za to stran v evangeliju, se pravi za to, da prinašamo edinost v svet, edinost z Bogom in edinost med vsemi brati.

A kako prinesiti edinost med ljudi? To smo hitro dojele: treba je bilo ljubiti drug drugega na takšen način, da je bil med nami vedno navzoč Jezus.

Ker je bil navzoč On, se je čutilo veselje, ki ga prej nismo poznali, preplaval nas je nov mir, nova gorečnost. Njegova luč nas je vodila.

Ker je bil Jezus med nami, so ljudje okoli nas začeli sprejemati ali znova sprejemati isto vero kot me. To so bili ljudje vseh starosti, različnih družbenih razredov in različnih poklicev.

Tako so se začele izpolnjevati sanje Jezusa, ki je pred smrtjo prosil Očeta: "Oče, da bi bili vsi eno."

BESEDA ŽIVLJENJA | 11

«Da bi bili vsi eno.»

(Jn 17, 21)

Sedemnajsto poglavje Janezovega evangelija je obsežna molitev, s katero Jezus pred svojo smrtjo prosi Očeta. Ve, da prosi za nekaj, kar je Očetu najbolj pri srcu. Bog je namreč ustvaril človeštvo kot svojo družino, s katero naj bi delil vse, tudi svoje božje življenje.

Vsaka družina nosi pečat staršev, tako tudi družina, ki jo je ustvaril Bog.

Ko je torej Bog ustvaril človeštvo, ga je oblikoval po svoji podobi in sličnosti in vanj vtisnil svojo zmožnost za vzpostavlanje odnosov, da bi vsaka oseba živele v medsebojnem darovanju same sebe.

Zgled za našo edinost ni nič manj kot edinost med Očetom in Sinom.

Kako lahko prispevamo k izpolnitvi te molitve, s katero se je Jezus obrnil na Očeta?

Predvsem jo moramo sprejeti za svojo. Svoja usta in svoje srce lahko ponudimo Jezusu, da se bo s temi besedami še naprej obračal k Očetu, in vsak dan z zaupanjem ponavljamo njegovo molitev. Če so to Božje sanje, jih hočemo imeti tudi za svoje sanje.

Pred vsako odločitvijo, pred vsakim dejanjem bi se lahko od časa do časa vprašali: Pomaga to graditi edinost?

Navsezadnje bi morali hiteti tja, kjer je needinost najbolj očitna, in jo vzeti nase, kakor je to napravil Jezus.

“Vsak dan skušam za svoje sprejeti Jezusove sanje: edinost.”

To so lahko trenja v družini ali med ljudmi, ki jih poznamo, napetosti, ki jih doživljamo v mestni okolici, nesoglasja na delovnem mestu, v župniji, med Cerkvami.

Ne bežimo pred spori in nerazumevanji, ne bodimo ravnodušni, ampak **nosimo tja svojo ljubezen, tako da poslušamo, smo pozorni do drugega in delimo bolečino zaradi tistega trpljenja.**

Predvsem pa živimo v edinstvu s tistimi, ki so pripravljene z nami deliti Jezusov ideal in njegovo molitev, in se spomnimo: **»Boljše je najmanj popolno v edinstvu kot najbolj popolno v neednosti.«**

“Kje sem lahko prinašalec edinstva: v družini, v šoli, s prijatelji?”

